

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karla Kosteckého a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobkyně: **Ing. J.R.**, bytem ■■■, adresa pro doručování ■■■, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **LIF, a.s.**, se sídlem Jablonecká 7/22, Liberec V, zastoupena JUDr. Janou Kučerovou, advokátkou se sídlem Vesecká 1, Liberec 25, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného sp. zn. OÚPSŘ 82/2011-328-rozh. ze dne 31. 3. 2011,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje č. j. OÚPSŘ 82/2011-328-rozh. ze dne 31. 3. 2011 se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osobě na řízení zúčastněné se náhrada nákladů nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberce, Stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), č. j. SUUR/7120/174769/08-Ře, CJ MML 194538/10 ze dne 12. 11. 2010 - územní rozhodnutí o umístění stavby „Novostavba bytového domu v ulici ■■■“ na p.p.č. ■■■, ■■■, ■■■, ■■■, ■■■, ■■■, ■■■ v k.ú. a obci Liberec, vydané k žádosti právnické osoby společnosti ■■■, a.s., se sídlem ■■■ V (dále též jen „stavebník“).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že stavební úřad rozhodoval na základě dokumentace zpracované oprávněným projektantem v rozsahu dostačujícím k posouzení všech otázek spojených s umístěním předmětné stavby z hledisek daných stavebním zákonem. Žalovaný v postupu stavebního úřadu neshledal pochybení, pro která

by musel jeho rozhodnutí zrušit, popř. změnit. Stavební úřad dle žalovaného postupoval při rozhodování o umístění předmětné stavby v souladu se stavebním zákonem, správním řádem i dalšími souvisejícími předpisy, skutečný stav věci zjistil dostatečně a předmět řízení přezkoumal ze všech hledisek § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Žalovaný se s tímto posouzením zcela ztotožnil. Pokud jde o obsah samotného odvolání, žalovaný konstatoval, že podle § 89 odst. 3 a 4 stavebního zákona může účastník územního řízení uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je přímo dotčeno právo, jehož je nositelem. Výhrady žalobkyně ke stavbě toto oprávnění zjevně překračují, a proto odvolací orgán přezkoumával napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, jen z hlediska zákonnosti. K námitce, že novostavba se svým převýšením domu č. p. ■■■ o 4,1 m stane v území dominantou, žalovaný uvedl, že tento názor žalobkyně nemá oporu v předložené projektové dokumentaci k územnímu řízení. Umístěvaná stavba bytového domu sice převyšuje dům č. p. ■■■ ve vlastnictví žalobkyně, ale z toho nelze dovozovat, že je dominantou v území, neboť umístěvaný dům je nižší než sousední dům č. p. ■■■, nepřevyšuje ani domy č. p. ■■■ a ■■■, ani další novější stavby bytových domů z 60. let minulého století v ■■■ ulici. Žalovaný proto dospěl k závěru, že posuzovaná novostavba se svojí výškou vůči okolním stavbám nijak dominantně neuplatňuje. K namítanému ohrožení starých stromů žalovaný odkázal na územní rozhodnutí, které v souladu se stanoviskem Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí (dotčeného orgánu) definovalo podmínky pro ochranu stávajících dřevin. Stavební úřad tak dle žalovaného dostatečně a v souladu se zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ochranu stávajících dřevin zabezpečil. Pokud jde o stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje (dále též jen „KHS“), žalovaný konstatoval, že KHS v souhlasném závazném stanovisku žádné podmínky, které by musel stavení úřad zahrnout do podmínek územního rozhodnutí, nestanovila. Žalovaný také zdůraznil, že KHS bude dotčeným orgánem i ve stavebním řízení. K námitce nedostatečného proslunění některých bytů nového domu a zastínění sousedních domů žalovaný odkázal na projektovou dokumentaci, jejíž součástí jsou výpočty prokazující splnění normových hodnot denního osvětlení a oslunění obytných místností umístěvaného domu. Součástí dokumentace je také posouzení zastínění sousedních objektů, z něhož vyplývá, že domy č. p. ■■■, ■■■, 91 nebudou novou výstavbou z hlediska zastínění a oslunění dotčeny nad rámec platných předpisů. K otázce odstupu umístěvané stavby od sousedních domů č. p. ■■■, ■■■ a ■■■ žalovaný uvedl, že jsou řešeny v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a v případě nedostatečného odstupu od domu č. p. 7 byla k žádosti stavebníka udělena stavebním úřadem výjimka z § 25 odst. 4 této vyhlášky rozhodnutím ze dne 24. 5. 2010 č. j. SUUR/7120/076066/10-Ře. V řízení o povolení výjimky nebyla žalobkyně účastníkem řízení, neboť dům č. p. ■■■, v němž žalobkyně vlastní byt a podíl na společných částech domu je na opačné straně než dům, k němuž je z hlediska odstupu povolována výjimka, a proto povolením této výjimky nemohlo být přímo dotčeno její vlastnické ani jiné věcné právo.

Žalobkyně v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí neobsahuje základní náležitosti, což způsobuje jeho nezákonnost, eventuálně nicotnost. Napadené rozhodnutí není označeno číslem jednací, čímž postrádá zákonem předepsanou originalitu a odlišnost od dalších rozhodnutí. Neobsahuje ani jméno, příjmení, funkci, nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Osoba, která rozhodnutí podepsala, nebyla oprávněnou úřední osobou, protože jinak by rozhodnutí podepsala vlastním jménem a nikoli jako zástupce. Zákon č. 500/2004

Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ani jiný zákonný předpis nepřipouští, aby rozhodnutí byla platně podepsána v zastoupení. Rozhodnutí dle žalobkyně neobsahuje ani další zákonnou náležitost uvedenou v § 69 odst. 2 správního řádu, a to jména a příjmení všech ostatních účastníků řízení.

Druhý okruh námitek se týká vad řízení před odvolacím orgánem a orgánem I. stupně. Žalobkyně namítá, že odvolací řízení nebylo vedeno v souladu s ústavněprávní zásadou projednací, neboť žalobkyně nebyla informována o postoupení jejího odvolání žalovanému a o dalších úkonech provedených v souvislosti s podáním jejího odvolání, nebyla rovněž informována o shromážděných podkladech pro rozhodnutí, tj. o postupu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Postupem žalovaného byl dle názoru žalobkyně nastolen nerovný přístup k účastníkům odvolacího řízení, neboť žalobkyně nemohla adekvátně reagovat na vyjádření k obsahu jejího doplněného odvolání. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nesprávně zjistil skutečný stav věci, zejména pokud jde o přesah umístované novostavby o 4,1 m nad její nemovitost v ulici Komenského č. p. ■ a skutečnost, že se jedná o novou dominantu ovlivňující dané území z hlediska architektonických a urbanistických hodnot. Žalovaný dle žalobkyně vycházel pouze z předložené dokumentace k územnímu řízení, bez znalosti konkrétní situace v místě, neboť právě v ulici Komenského bude tento přesah výrazný a bude narušen pohled z památkové zóny, čímž bude přímo dotčeno vlastnické právo žalobkyně. Touto námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval a nijak se nevyjádřil k tomu, jak bude pohledově znehodnocen dům ve vlastnictví žalobkyně. Žalovaný ale především neměl vůbec o odvolání rozhodovat, neboť současně probíhalo před Okresním soudem v Liberci soudní řízení o určení vlastnictví k pozemkům, na nichž má být stavba umístěna, a proto mělo být postupováno v intencích § 57 odst. 2 a § 64 správního řádu. Navíc ve věci rozhodovala v prvním stupni osoba podjatá, když zájmem RNDr. Václava Řezáče bylo hlavně chránit žadatele o vydání územního rozhodnutí. Další vada v řízení spočívá dle žalobkyně v tom, že nebyla informována o výjimce z § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, č. j. SUUR/7120/076066/10-Ře vydané dne 24. 5. 2010.

Zbývající námitky žalobkyně směřují proti závazným stanoviskům dotčených orgánů. Žalobkyně polemizuje s odborným posouzením veřejných zájmů jednotlivými dotčenými orgány ve vztahu k umístované stavbě v daném území.

Pokud jde o souhrnné stanovisko Magistrátu města Liberec, Odboru životního prostředí ze dne 23. 3. 2010 žalobkyně namítá tyto skutečnosti: Dotčený správní orgán se nevypořádal s důvody, proč nedochází stavbou ke změně či snížení hodnoty krajinného rázu, rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ochrana dřevin na dotčeném území je čistě formální, z projektové dokumentace je dle názoru žalobkyně zřejmé, že nemůže být dodržena podmínka č. 1 stanoviska, protože u významných stromů jírovce, platanu, borovice a buku dojde k výkopovým pracím v menší vzdálenosti než 2,5 m od paty kmene. Ze stanoviska také nevyplývá, zda plánovanou zástavbou nedojde k poškození nebo zničení dřevin rostoucí mimo les. Z hlediska zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, je předložená dokumentace ke stavbě nedostačující. Souhrnné stanovisko se nevyjadřuje k ochraně ovzduší. Dílčí závazné stanovisko ze dne 20. 10. 2008, na které je odkazováno, vycházelo z projektové dokumentace, kde je vytápění řešeno tepelnými čerpadly, objekt ale bude vytápěn plynovými kondenzačními kotli.

Z dílčího stanoviska z hlediska nakládání s odpady není zřejmé, proč došlo ke změně právního názoru správního orgánu oproti stanovisku ze dne 20. 10. 2008. Žalobkyně již v minulosti upozorňovala příslušný orgán, že stavebník podmínky stanovené ve stanovisku ze dne 20. 10. 2008 neplní a pozemky jsou trvale znečištěny stavební sutí. Další námitky žalobkyně směřují proti závaznému stanovisku z hlediska státní památkové péče. Žalobkyně uvádí, že dotčený správní orgán pouze odkázal na stanovisko nadřízeného orgánu Krajského úřadu Libereckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 13. 8. 2009, které pro provedení stavby z hlediska státní památkové péče nestanovilo žádné podmínky. Žalobkyně s tímto postupem nesouhlasí, namítá, že prvoinstanční orgán není bez dalšího vázán názorem nadřízeného orgánu a nic mu nebrání, aby na základě nových skutečností dospěl ke stejnému závěru o nepřípustnosti stavby. Prvotní závazné stanovisko prvoinstančního orgánu bylo podloženo stanoviskem Národního památkového ústavu ze dne 19. 11. 2008, které krajský úřad úplně ignoroval a nevypořádal se s věcnými argumenty v něm uvedenými. Jak prvoinstanční orgán, tak i krajský úřad se navíc soustředily pouze na pátkově chráněný dům č. p. ■■■, žalobkyně však upozorňovala, že bude dotčeno také prostředí městské památkové zóny, zámku a zámeckého parku. Žalobkyně dále tvrdí, že byla informována o změně umístění novostavby, domnívá se proto, že prvoinstanční orgán byl povinen posoudit znovu nový stav umístění stavby dle upravené projektové dokumentace s ohledem na prostředí konkrétních kulturních památek domu č. p. 7 a zámku a pokud tak neučinil, je jeho rozhodování zatíženo vadou. Krajský úřad se pak vůbec nevyjadřoval k porušení § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Chybí stanovisko státní památkové péče ke zřízení nástupní požární plochy k umístěvanému bytovému domu v ochranném pásmu nemovité kulturní památky i ke skutečnosti, že voda a energie budou po dobu výstavby zajišťovány z této nemovité kulturní památky (domu č. p. ■■■).

Žalobkyně dále namítá, že požárně bezpečnostní řešení stavby nijak právně nezajišťuje přístup na nástupní plochu před bytovým domem, přitom lze předpokládat, že po výstavbě dojde k prodeji bytů, a tak bude jiný vlastník navržené nástupní plochy a jiný vlastník bytového domu, a proto nebude moci takto navržená plocha být bez dalšího nástupní plochou pro požární techniku plánového bytového domu.

Žalobkyně konečně nesouhlasí ani se stanoviskem KHS ze dne 11. 11. 2008, ve kterém je uvedeno, že hlučnost se změří až po výstavbě. S takovým postupem žalobkyně nesouhlasí, má za to, že dojde k překročení hlukových limitů zvláště při užití tepelných čerpadel, a výpočet hlučnosti je tudíž nutno doložit již před vydáním územního rozhodnutí, protože nelze očekávat, že po výstavbě, pokud budou naměřeny nevyhovující hodnoty, dojde ke změnám na stavbě. Ve stanovisku pak není vůbec řešena hlučnost vlastní výstavby a žalobkyně se domnívá, že budou překračovány hygienické normy. Stanovisko také neobsahuje žádnou technickou zprávu k hlučnosti a není proto zřejmé, proč je vydáváno souhlasné stanovisko.

K jednotlivým žalobním námitkám se písemně vyjádřil žalovaný, který uvedl, že napadené rozhodnutí má předepsanou originalitu a odlišnost od dalších písemností založených ve spise, neboť je opatřeno jednak číslem spisu 82/2011, a jednak číslem jednacího KULBP00FQKWY. Rozhodnutí je podepsáno oprávněnou úřední osobou, která je k podepisování oprávněna dle vnitřního předpisu v době nepřítomnosti vedoucí

odboru. V napadeném rozhodnutí je také řádně identifikována jak žalobkyně, tak žadatel o územní rozhodnutí i ostatní účastníci řízení. Napadené rozhodnutí tedy dle žalovaného splňuje všechny požadované formální náležitosti uvedené v § 69 správního řádu. K postupu po podání odvolání žalovaný uvedl, že přípisem ze dne 8. 3. 2011 vyrozuměl ostatní účastníky o doplněném odvolání a dal jim možnost se ve lhůtě k jeho obsahu vyjádřit, čímž naplnil požadavek zakotvený v § 86 odst. 2 správního řádu. Současně dal účastníkům řízení možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí o odvolání. Doručováno bylo prostřednictvím veřejné vyhlášky, neboť platí, že kromě tzv. hlavních účastníků se ostatním účastníkům územního řízení doručují veškeré důležité písemnosti veřejnou vyhláškou. Žalovaný zdůraznil, že kromě seznámení ostatních účastníků řízení s doplněným obsahem odvolání žalobkyně nedošlo ze strany žalovaného k žádnému dalšímu doplnění podkladů pro rozhodnutí nad rámec podkladů shromáždění stavebním úřadem v rámci prvoinstančního řízení, na základě kterých byla předmětná umísťovaná stavba posuzována. K námitce podjatosti RNDr. V.Ř. žalovaný uvedl, že o této otázce bylo rozhodnuto usnesením, proti kterému se žalobkyně neodvolala, což znamená, že o nepodjatosti úřední osoby bylo s konečnou platností rozhodnuto. Žalovaný neobdržel žádné podání, ze kterého by šlo dovodit, že žalobkyně s vyřízením své stížnosti nesouhlasila, proto také nepostupoval dle § 175 správního řádu. K námitkám proti obsahu závazných stanovisek žalovaný konstatoval, že žalobkyně pouze odkazuje na dotčenost veřejných práv, jejichž ochrana jí však nepřísluší. Žalobkyně nemůže být v roli jakéhosi supervizora zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které zopakovala a rozvedla důvody pro podání žaloby. Zdůraznila, že měla za to, že v žalobě uvedla, že v důsledku umístění předmětné stavby ztratí její byt na kvalitě a komfortu bydlení, nebude osluněn tak, jako za stávajícího stavu, čímž bude snížena i jeho hodnota. Žalobkyně je přesvědčena, že má právo namítat i porušení veřejného zájmu a rozporovat závazná stanoviska, neboť ta narušují i její vlastnická práva, konkrétně zastínění užívaných prostor, odstranění vzrostlé zeleně v okolí, snížení hodnoty krajinného rázu a narušení kulturní a historické charakteristiky daného území a zamezení pohledu na památkově chráněný dům.

O podané žalobě rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 26. 3. 2013 tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud zdejšímu soudu vytkl, že se odmítl zabývat žalobními námitkami směřujícími proti závazným stanoviskům, aniž by svůj závěr o nedotčení právní sféry stěžovatelky blíže odůvodnil a aniž by při tom vzal v úvahu tvrzení obsažená v replice týkající kvality a komfortu bydlení a snížení hodnoty bytu. Nejvyšší správní soud také v rozsudku zdejšího soudu postrádal jednoznačnou reakci na námitku žalobkyně, že zatímco stavebník byl seznámen s jejím odvoláním, ona se o jeho vyjádření k podanému odvolání nedozvěděla. Ostatní stížní námitky Nejvyšší správní soud za důvodné nepovažoval. V podrobnostech krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 31/2013 – 45 ze dne 21. 8. 2013.

Dne 18. 12. 2013 proběhlo ve věci nové ústní jednání, při kterém žalobkyně zdůraznila, že se soustředila především na porušení veřejného zájmu, neboť tento pojem

zahrnuje i porušení jejího individuálního zájmu. Namítala, že stavba je v rozporu s územním plánem. Uvedla, že v projektové dokumentaci jsou stavby chybně výškově zachyceny, takže pokud bylo rozhodováno pouze podle projektové dokumentace, nebyl zjištěn skutečný stav věci. Konstatovala, že její byt se nachází v prvním patře, jeho okna směřují do všech světových stran, balkón využívaný zejména dopoledne je situován směrem k navrhované stavbě. Nesouhlasila se závěrem Nejvyššího správního soudu, že nemohla být dotčena rozhodnutím o výjimce týkající se odstupů mezi umísťovanou stavbou a domem č. p. 7. Nedodržením odstupů bude žalobkyni zabráněno ve výhledu na památkově chráněný dům, protože povolovaná stavba bude na tento dům přilepena. Dále namítala, že odstup povolované stavby od domu, v němž žalobkyně vlastní byt, je dle projektové dokumentace 16, 86 m, přičemž výška stavby je 18, 9 m. Dle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, musí být odstup staveb roven nejméně výšce vyšší z protilehlých stěn, tj. v daném případě 18, 9 m. Tento parametr nebyl dodržen, což se projeví v horším oslunění bytu. K námitce zhoršení oslunění se žalovaný vyslovil pouze ve vztahu k domům v ulici ■■■ a ■■■, nikoli k domu, ve kterém má byt žalobkyně. Nedostatečné proslunění se projeví i u zahrady ve vnitrobloku, v důsledku čehož dojde k narušení kvality a pohody bydlení. Žalobkyně bude zasažena také zvýšením koncentrace polévatého prachu v důsledku zřízení nového stacionárního zdroje znečištění. Závažné stanovisko KHS neřeší otázku hluku v průběhu stavby a nezabývá se nárůstem hluku v důsledku nárůstu parkovacích míst v dané lokalitě. Žalobkyně navrhla provést důkaz fotografiemi skládky v místě umísťované stavby, historickými i soudobými fotografiemi z dané lokality a ustanovením znalce za účelem zjištění možného poklesu obvyklé ceny nemovitosti žalobkyně.

Podanou žalobu soud projednal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K námitce nezákonnosti eventuálně nicotnosti napadeného rozhodnutí z důvodů absence základních náležitostí rozhodnutí dle § 69 správního řádu:

Písemné vyhotovení správního rozhodnutí skutečně musí obsahovat číslo jednací. Správní řád v tomto směru nepřímou odkazuje na právní úpravu obsaženou v zákoně č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, a ve vyhlášce č. 191/2009 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby (platné pro projednávanou věc). Podle § 13 odst. 1 vyhlášky č. 191/2009 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, obsahuje dokument vytvořený původcem a určený k odeslání záhlaví, v němž jsou uvedeny název, sídlo nebo jiná identifikační adresa původce a číslo jednací dokumentu, nebo evidenční číslo ze samostatné evidence dokumentů. Podle § 8 odst. 1 této vyhlášky obsahuje číslo jednací vždy označení nebo zkratku označení původce, pořadové číslo a označení určeného časového období, kterým je zpravidla kalendářní rok, popřípadě označení nebo zkratku označení jeho organizační jednotky, nebo jiné znaky, charakterizující skutečnosti související s dokumentem. Z výše uvedeného vyplývá, že označení KULBP00FQKWY, na které odkazuje žalovaný, jednacím číslem být nemůže. Neuvedení čísla jednacího v rozhodnutí správního orgánu je sice porušením § 69 odst. 1 správního řádu, avšak vzhledem k tomu, že k identifikaci rozhodnutí postačí datum jeho vydání, uvedení spisové značky a dostatečně

určité vymezení věci, o níž je rozhodováno, nemohla být žalobkyně tímto ryze formálním pochybením nijak dotčena na svých procesních právech účastníka řízení.

Písemné vyhotovení správního rozhodnutí musí dále obsahovat jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Kdo je oprávněnou úřední osobou, vyplývá ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu z vnitřních předpisů správního orgánu, nebo z pověření provedeného vedoucím správního orgánu. Podle § 14 odst. 1 vyhlášky č. 191/2009 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, stanoví podmínky podepisování dokumentů spisový řád nebo jiný vnitřní předpis původce upravující výkon spisové služby. Záleží tedy v zásadě na samotném správním orgánu, kdo bude ve které věci oprávněnou úřední osobou a kdo bude písemné vyhotovení správního rozhodnutí podepisovat (bude-li např. oprávněných úředních osob v témže správním řízení více). V projednávaném případě je součástí spisu „Záznam o určení osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení“ ze dne 4. 2. 2011, ve kterém je uvedeno, že oprávněnými úředními osobami v dané věci byli RNDr. K.L., Mgr. M.V. a Ing. J.Š.. Napadené rozhodnutí podepsané Mgr. M.V. tedy bylo podepsáno oprávněnou úřední osobou. Nadto je však třeba uvést, že vada v podpisu písemného vyhotovení správního rozhodnutí nemá zásadně vliv na zákonnost správního rozhodnutí a nezpůsobuje ani jeho nicotnost (k vydání rozhodnutí je věcně příslušný správní orgán, nikoli určitá úřední osoba).

Pokud jde o identifikační údaje účastníků řízení „ve věci“, tedy tzv. přímých účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, musejí být uvedeny ve výrokové části rozhodnutí (viz § 68 odst. 2, věta první správního řádu); ve výrokové části se však neuvádějí označení ostatních účastníků řízení, tzn. účastníků řízení podle § 27 odst. 2 a 3 správního řádu, pokud takový účastníci řízení jsou. Označení ostatních účastníků řízení, jakož i účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu se uvádí zpravidla na konci písemného vyhotovení rozhodnutí, kde bývá uvedeno, komu se stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí doručuje. Napadené rozhodnutí těmto zákonným požadavkům naprosto vyhovuje.

K námitkám ohledně nesprávného procesního postupu správních orgánů:

Dle § 86 odst. 2 správního řádu správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal a kterému bylo doručeno odvolání proti tomuto rozhodnutí, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům řízení, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě vyjádřili. Správní orgán na základě vyjádření účastníků k podanému odvolání podle okolností řízení dále doplňuje. Pokud tak však učiní, musí následně postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Odvolací správní orgán postupuje podle § 36 odst. 3 správního řádu jen, pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem, nicméně pokud by možnost vyjádřit se k novým podkladům nedal účastníkům řízení prvoinstanční správní orgán, musel by tak učinit správní orgán odvolací před vydáním rozhodnutí o odvolání. V projednávané věci žalovaný žádné nové podklady nepořizoval, přesto písemností ze dne 8. 3. 2011 vyrozuměl účastníky o možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Doručováno bylo v souladu

s § 144 odst. 6 správního řádu, dle kterého lze v řízení s velkým počtem účastníků řízení doručovat písemnosti, včetně písemností určených do vlastních rukou, veřejnou vyhláškou. To se netýká účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 1 správního řádu, kteří jsou správnímu orgánu známi; těmto účastníkům řízení se doručuje jednotlivě. Žalobkyně do okruhu účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 1 správního řádu nespadá a bylo tedy zcela v pořádku, pokud byla o svém právu vyrozuměna veřejnou vyhláškou. Žalobkyně tak měla možnost seznámit se s podklady rozhodnutí včetně reakce stavebníka na její odvolání a na svém právu na rovnost stran postupem žalovaného zasažena nebyla.

Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu (přesah umístované novostavby o 4,1 m nad nemovitost žalobkyně v ulici Komenského č. p. 87/3), je z žaloby patrné, že námitka ve skutečnosti nesměřuje proti zjištěnému stavu, ale proti jeho právnímu posouzení. Žalovaný vycházel z projektové dokumentace k územnímu řízení a na rozdíl od žalobkyně dospěl k závěru, že stavba je v souladu s architektonickými a urbanistickými hodnotami v daném území. To, že žalobkyně má na věc jiný názor, ještě neznamená, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně.

K námitce podjatosti RNDr. V.Ř. je třeba uvést, že vyloučení z projednávání a rozhodování věci je upraveno v § 14 správního řádu. Dle prvního odstavce tohoto ustanovení je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. V druhém odstavci je pak uvedeno, že účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení. V daném případě rozhodl o podané námitce usnesením ze dne 22. 4. 2012 vedoucí odboru Magistrátu města Liberec – stavební úřad, jako představený příslušný podle § 14 odst. 2 správního řádu tak, že RNDr. V.Ř. z projednávání a rozhodování ve věci umístění předmětné stavby vyloučen není. Své rozhodnutí podrobně zdůvodnil. Proti tomuto usnesení připouští § 76 odst. 5 správního řádu odvolání, které však žalobkyně nepodala, a rozhodnutí o námitce podjatosti tak nabylo dne 22. 5. 2010 právní moci. Pokud žalobkyně s tím, jak bylo o námitce podjatosti rozhodnuto, nesouhlasila, měla především vyčerpat řádné opravné prostředky proti tomuto rozhodnutí, o čemž byla také poučena. Žalobkyně navíc shledává podjatost v úředním postupu RNDr. Ř., což však nespadá pod shora citované zákonné důvody pro vyloučení z důvodů podjatosti.

K námitkám proti obsahu závazných stanovisek:

Žalobkyně především namítá nesprávnost závazného stanoviska Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí ze dne 23. 3. 2010.

Zdejší soud setrvává na svém stanovisku, že žalobkyně není oprávněna hájit zájmy ochrany přírody a krajiny v územním řízení. Zákon o ochraně přírody a krajiny sice v § 70 odst. 1 uvádí, že ochrana přírody se podle tohoto zákona uskutečňuje za přímé účasti občanů, avšak pouze prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů.

Smyslem a účelem jejich účasti v řízení je, aby kvalifikovaně, tj. odbornými argumenty z oblasti ochrany životního prostředí, urbanismu apod., hájila dotčené (veřejné) zájmy ochrany přírody a krajiny v konkurenci jiných veřejných zájmů a zájmů soukromých. Žalobkyně tuto roli suplovat nemůže.

Pokud jde o možný zásah do krajinného rázu, je navíc zdejší soud přesvědčen, že pojmově (materiálně) ani o zásah do krajinného rázu jít nemůže, a to vzhledem k povaze, rozsahu a očekávaným vlivům povolované stavby na své okolí. V tomto ohledu lze poukázat zejména na rozlišovací kritéria formulovaná v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2006, č. j. 6 A 83/2002 – 65, www.nssoud.cz, i názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007 – 191, www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Nově plánovaná stavba nemusí být zásahem do krajinného rázu v silně zastavěném území bez přírodních prvků, zvláště nevybočuje-li svými rozměry či charakterem z poměrů již existující zástavby. Na druhé straně však může znamenat zcela zásadní zásah do krajinného rázu, je-li budována na zdaleka viditelných místech, zahušťuje-li dosavadní relativně řídkou zástavbu či má-li být začleněna do území, v němž jsou významnou měrou zastoupeny přírodní prvky jako les, výrazné nezastavěné svahy, vodní toky apod.“ V případech, kdy k zásahu do krajinného rázu vůbec nemůže dojít, tj. zejména v případě, kdy jako v projednávaném případě, je stavba umisťována do vysoce urbanizovaného prostředí, které nelze označit za krajinu ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny, není pravomoc orgánu ochrany přírody k postupu podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vůbec dána. Zájmy obdobné zájmům na ochraně přírody a krajiny hájí v takovém prostředí dotčené orgány jiné (v daném případě orgány státní památkové péče). Není-li pak v tom kterém případě orgán ochrany přírody pravomocí k vydání rozhodnutí podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vůbec nadán, není důvodu, aby skutečnost, proč souhlas nebyl vydán, jakkoliv zdůvodňoval.

Druhou oblastí, kde připadá v úvahu dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny podle zákona o ochraně přírody a krajiny, je ochrana dřevin. Z obsahu rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by k realizaci stavby bylo nutné kácení dřevin rostoucích mimo les. Stavební úřad převzal do územního rozhodnutí podmínky, které stanovil dotčený orgán ve svém stanovisku k ochraně stávajících dřevin na pozemcích zasažených stavbou. Dotčený orgán stanovil tyto podmínky se znalostí projektové dokumentace ke stavbě. Podmínky jsou formulovány jasně a bude na stavebníku, aby je dodržel. Soud znovu opakuje, že žalobkyně není tím, kdo by měl v územním řízení hájit veřejné zájmy ochrany přírody a krajiny. Nadto je třeba konstatovat, že žalobkyně pro svá tvrzení, že podmínky dotčeného orgánu nelze dodržet, nepředkládá žádné důkazy (odborná vyjádření), sama žalobkyně nemá předpoklady odborné stanovisko dotčeného orgánu v tomto směru kvalifikovaně zpochybnit.

Pokud žalobkyně stanovisko dotčeného orgánu zpochybňuje z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu a nakládání s odpady, soudu není zřejmé, jaká veřejná práva žalobkyně mohla být uvedenými stanovisky dotčena. Tvrzení žalobkyně, že stavebník k terénním úpravám používá stavební suť, při demolici byly rozptýleny nebezpečné odpady a demolice nebyla prováděna postupným rozebíráním, se nevztahují k územnímu řízení. K terénním úpravám a odstraňování staveb se stavební úřad vyjadřuje samostatně a podléhá posouzení dle § 128 stavebního zákona. Dílčí závazné stanovisko dotčeného orgánu z hlediska státní památkové péče, jež odkazuje na rozhodnutí svého nadřízeného

orgánu ze dne 13. 8. 2009, rovněž není způsobilé do práv žalobkyně zasáhnout. Žalobkyně nemůže hájit veřejný zájem sledovaný zákonem č. 20/1987, Sb., o státní památkové péči, tato úloha jí nepřísluší. Žalobkyně je aktivně legitimována pouze v rámci okruhu námitek, v nichž brojí proti porušení jí příslušejících práv. Do tohoto okruhu námitek nespadá ani námitka, že požárně bezpečnostní řešení stavby nijak právně nezajišťuje přístup na nástupní plochu před bytovým domem.

Dotčení právní sféry žalobkyně by přicházelo v úvahu z hlediska ochrany ovzduší. Tvrzení žalobkyně, že stanovisko neobsahuje posouzení z hlediska ochrany ovzduší, však není pravdivé. Magistrát města Liberec, odbor životního prostředí uvedl, že z hlediska ochrany ovzduší platí souhrnné vyjádření ze dne 20. 10. 2008. Toto stanovisko počítalo s vytápěním bytového domu z centrální plynové kotelny s tepelným výkonem do 250 kW, žalobkyně proto nemá pravdu, když tvrdí, že se tento správní orgán vyjadřoval k vytápění řešenému tepelnými čerpadly. Součástí správního spisu je také závazné stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru rozvoje venkova, zemědělství a životního prostředí, jako orgánu státní správy ochrany ovzduší ze dne 22. 9. 2008 k umístění stavby středního spalovacího stacionárního zdroje znečišťování ovzduší na zemní plyn. Podmínky v něm uvedené převzal stavební úřad do podmínek pro umístění stavby.

Žalobkyně by mohla být ve svých právech teoreticky dotčena také z hlediska ochrany veřejného zdraví. V souhlasném stanovisku KHS ze dne 11. 11. 2008 je konstatováno, že součástí stavby je výtah a tepelné čerpadlo, jejichž provoz bude zdrojem hluku, který může rušit obyvatele domu, proto bude před začátkem užívání stavby předložen protokol o měření hluku výtahu a tepelného vzduchového čerpadla v noční době. Žalobkyně měření hluku až po výstavbě rozporuje. Zde je však třeba upozornit na skutečnost, že provoz výtahu ani provoz tepelného čerpadla nemůže rušit žalobkyni, jejíž byt se nachází v jiném domě, a tato námitka tak jde zjevně nad rámec práv, která žalobkyně může v územním řízení hájit. Pokud jde hlučnost samotné výstavby, ta se v územním řízení neposuzuje, k této otázce se KHS vyjadřuje až v rámci řízení o žádosti o vydání stavebního povolení. Námitku, že se dotčené stanovisko nezabývá nárůstem hluku v důsledku nárůstu parkovacích míst v dané lokalitě, žalobkyně v průběhu celého správního řízení nevznesla a neuvedla ji ani v žalobě, námitku žalobkyně vznesla poprvé až při ústním jednání dne 18. 12. 2013, tj. opožděně.

K dalším námitkám uplatněným v průběhu ústního jednání dne 18. 12. 2013:

Jako opožděnou je třeba posoudit i námitku, že stavba je v rozporu s územním plánem. Tato námitka v žalobě vznesena nebyla, stejně jako v ní nebyla vznesena námitka, že stavba je v projektové dokumentaci chybně výškově zachycena. Soud zdůrazňuje, že rozšířit žalobu o další žalobní body lze podle § 71 odst. 2 s. ř. s. jen ve lhůtě pro podání žaloby. Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem. Jen pro úplnost soud dodává, že tyto námitky žalobkyně nevznesla ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

K námitce nedodržení vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, pokud jde o odstupovou vzdálenost nově umísťované stavby od domu, ve

kterém žalobkyně vlastní byt, je třeba uvést, že již stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí žalobkyni upozornil na nesprávnou interpretaci ustanovení § 25 odst. 4 citované vyhlášky, které řeší vzdálenost mezi sousedními objekty z hlediska výšky protilehlých stěn objektů, nikoli z hlediska absolutní (maximální) výšky objektů. Navržený objekt má pět podlaží a šesté podlaží ustoupené, projektová dokumentace stavby tak příslušné ustanovení citované vyhlášky splňuje. Pokud jde o problematiku oslunění, rozhodnutí správních orgánů prvního i druhého stupně, která tvoří jeden celek, vycházejí z projektové dokumentace, jejíž součástí je i posouzení zastínění sousedních objektů. Studie, která řeší zastínění domu, v němž má žalobkyně byt, byla zpracována v říjnu roku 2008 se závěrem, že novou zástavbou nedojde k žádným změnám v proslunění posuzovaných objektů a že jsou dodrženy podmínky stanovené ČSN 73 4301. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí výslovně zmínil pouze domy č. p. 139, 140 a 91, je však třeba zdůraznit, že tak reagoval na námitku žalobkyně vznesenou v odvolání. Žalobkyně v odvolání namítala nedostatky projektové dokumentace z hlediska zastínění sousedních objektů právě ve vztahu k těmto bytovým domům, nikoli k domu, v němž vlastní byt. Pokud nyní žalobkyně dovozuje, že její byt a balkón přestanou být osluněny, soudu není zřejmé, na základě čeho tak dovozuje. Stejně tak není ničím podložena ani námitka, že nad přípustnou míru bude zastíněna zahrada ve vnitrobloku. Soud rozumí nespokojenosti žalobkyně se změnou výhledových poměrů, na druhé straně však nikdo nemůže očekávat, že výhled z oken jeho nemovitosti bude absolutně neměnný. Obecně platí, že pokud je konkrétní stavební záměr v souladu s platnými předpisy, má se za to, že je všeobecně přípustný a soukromá práva a zájmy soukromých osob neomezuje nad přípustnou mez. Odstupové vzdálenosti mezi budovami, oslunění a osvětlení bytu stejně jako výhledové poměry se jistě podílejí na pohodě bydlení (kvalitě prostředí). Je však třeba zdůraznit, že požadavky na pohodu bydlení nelze absolutizovat a že určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastnících okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takové zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. Na základě všech výše uvedených skutečností došel zdejší soud k závěru, že v daném případě nebude pohoda bydlení žalobkyně narušena nad mírou přiměřenou poměrům.

Námitka snížení hodnoty bytu žalobkyně v důsledku realizace umístěvané stavby je proto čistě hypotetická. Návrh na ustanovení znalce za účelem zjištění možného poklesu obvyklé ceny nemovitosti žalobkyně soud zamítl, protože jej pro potřeby svého rozhodnutí shledal nadbytečným. Ze stejných důvodů zamítl provedení důkazu fotografiemi skládky v místě umístěvané stavby, neboť se nevztahují k územnímu řízení, i dalšími fotografiemi z dané lokality, neboť skutečný stav věci byl zjištěn dostatečně.

Zbývajícimi námitkami žalobkyně se pak krajský soud nemohl zabývat. Žalobkyně byla účastníkem územního řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jako osoba, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Soud nemá pochybnosti o aktivní legitimaci žalobkyně k podání žaloby, nicméně rozsah toho, co byla oprávněna v žalobě proti rozhodnutí krajského úřadu namítat, byl determinován jejím postavením ve správním řízení, tj. důvodem jejího účastenství v územním řízení, resp. tím, jaká její veřejná subjektivní práva mohla být vydáním napadeného správního rozhodnutí dotčena. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně je vlastníkem bytu v domě č. p. ■■■ v ulici ■■■. Její účastenství v územním řízení tedy bylo odvozeno z vlastnického práva k sousední stavbě, resp. od možnosti dotčení tohoto práva. Takový účastník je pak v územním řízení

oprávněn uplatnit pouze námitky, které se k takto vymezeným právům vztahují. Žalobkyně však dále již namítala pouze taková porušení zákona, která se, i kdyby bylo prokázáno, že k nim skutečně došlo, její právní sféry nijak dotknout nemohla. To se týká námítky, že řízení bylo třeba přerušit, kvůli probíhajícímu řízení o předběžné otázce (žalobkyně nenamítala, že by snad k pozemkům, na nichž má být stavba umístěna, měla vlastnické nebo jiné věcné právo) a námítky, že žalobkyně nebyla informována o výjimce z § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (výjimka se týkala odstupů mezi umístěvanou stavbou a domem č. p. ■■■, který je na opačné straně než dům, v němž žalobkyně vlastní byt).

Pokud by krajský soud přiznal žalobkyni uplatněným námitkám relevanci a věcně se jimi zabýval, dostala by se žalobkyně z pozice žalobce namítajícího zkrácení svých veřejných subjektivních práv do pozice univerzálního dohlázeatele na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení jí však nepřísluší. Je nutno zdůraznit, že žalobkyně jako fyzická osoba není garantem zákonnosti rozhodování správních orgánů a není ani subjektem, který by byl oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu (viz § 66 s. ř. s.). V této souvislosti lze poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86, www.nssoud.cz (publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS), ve kterém bylo mimo jiné vysloveno, že „soudní řád správní je svojí povahou „obránnou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal a nemá tak na náhradu řízení právo. Do nákladů, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém meritorním rozhodnutí poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhoduje jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98, www.nssoud.cz).

Soud zároveň v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. vyslovil, že osobě na řízení zúčastněné se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. prosince 2013

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu